

এয়োদশ দার্স

নবী করীম-ﷺ-এর সৃষ্টিগত গুণঃ

الدرس الثالث عشر

صفة النبي-ﷺ-الخلقية

রাসূলুল্লাহ-ﷺ-মাৰাৰি গোছেৰ মানুষ ছিলেন। খুব লস্বাও না, অতি খাটোও না। উভয় কাঁধেৰ প্ৰশস্ততাৱ, সামঞ্জস্যপূৰ্ণ শাৰীৰিক গঠনেৰ এবং উন্মুক্ত বক্ষেৰ অধিকাৰী ছিলেন। মানুষেৰ মধ্যে সব চেয়ে সুদৰ্শন ছিলেন। তাৰ লাল-সাদা মিশ্রিত গোলাকাৰ মুখমণ্ডল ছিলো। সুৱমা বৰণ চোখ, পাতলা নাক, সুন্দৰ মুখাকৃতি এবং ঘন দাঢ়ি বিশিষ্ট ছিলেন। তিনি বড়ই সুন্দৰ সৌৱভ এবং নৱম ও নাজুক ছিলেন। আনাস ইবনে মালিক-رض-বলেন, ‘আমি মেশ্ক আম্বৰ (কষ্টৰী) ও এমন কোন সুগন্ধি শোঁখি নি, যা রাসূলুল্লাহ-ﷺ-এৰ চেয়ে অধিক সুগন্ধময় এবং আমাৰ হাত এমন কোন জিনিস স্পৰ্শ কৰে নি, যা রাসূলুল্লাহ-ﷺ-এৰ হাতেৰ চেয়েও অধিক কোমল।’ তিনি ছিলেন হাসিমুখো। সিঙ্গ হাসিৰ, সুন্দৰ স্বৰেৰ এবং মিতভাষিতাৰ অধিকাৰী ছিলেন। আনাস ইবনে মালিক-رض-তাৰ সম্পর্কে বলেন, ‘তিনি মানুষেৰ মধ্যে সব থেকে সন্দৰ, সব চেয়ে দানশীল এবং সৰ্বাপেক্ষা নিভীক বীৱ ও সাহসী ছিলেন।’

তাৰ চৱিত্রিঃ তিনি সৰ্বাপেক্ষা নিভীক ও সাহসী ছিলেন। আলী ইবনে আবু তালিব বলেন, যখন তুমুল যুদ্ধ শুৰু হতো, এক দল অন্য দলেৰ মুখোমুখি যুদ্ধ কৰতো, আমৰা রাসূলুল্লাহ-ﷺ-কে আড়াল হিসাবে রাখতাম। তিনি সৰ্বাপেক্ষা দানবীৰ ছিলেন। কখনো কোন জিনিস চাওয়া হলে তিনি না কৰেন নি। তিনি সৰ্বাপেক্ষা ধৈৰ্যশীল ছিলেন। নিজেৰ জন্য কোন প্ৰতিশোধ নেন নি এবং নিজেৰ স্বার্থেৰ জন্য কখনো রাগান্বিত হোন নি। তবে হাঁ, আল্লাহৰ কোন বিধান লংঘন কৰা হলে আল্লাহৰ নিমিত্তেই প্ৰতিশোধ নিয়েছেন। অধিকাৰেৰ ব্যাপারে তাৰ নিকটে আতীয় অনাতীয়, দুৰ্বল, সবল সবাই সমান ছিলো। তিনি গুৱৰত্ব দিয়ে বলেছেন যে, তাকওয়া ছাড়া আল্লাহৰ কাছে কেউ কাৰো চাইতে শ্ৰেয় নয়। সব মানুষ সমান ও একৱৰ্ষ। পূৰ্ববৰ্তী জাতিগুলো এ জন্য ধূংস হয়েছে যে, কোন সম্ভাস্ত লোক চুৱি কৱলে তাৰা তাকে ছেড়ে দিতো, আৱ কোন দুৰ্বল ব্যক্তি চুৱি কৱলে শাস্তি দিতো। তিনি বললেন, “আল্লাহৰ শপথ! যদি ফাতিমা বিনতে মুহাম্মাদ চুৱি কৱে, তবে আমি তাৰও হাত কৰ্তন কৱোৰ।” তিনি কখনো কোন খাবাৱেৰ দোষ-ক্রটি বণ্ণনা কৰেন নি। রঞ্জি সম্মত হলে আহাৰ কৱতেন। অন্যথায় বৰ্জন কৱতেন। কখনো মুহাম্মাদেৰ পৱিবাৱেৰ উপৰ এমনও সময় আসতো যে, এক মাস দু'মাস পৰ্যন্ত তাৰ বাড়ীতে আগুন জ্ৰলতো না। তিনি ও তাৰ পৱিবাৱ শুধু খেজুৰ ও পানি আহাৰ কৱেছেন। ক্ষুধাৰ তীব্র জ্বালা প্ৰশংসিত কৱাৰ জন্য মাৰো উদৰ মুৰাবাৱকে প্ৰস্তৱ বেঁধে রাখতেন। তিনি জুতা সিলাই কৱতেন। কাপড়ে তালি লাগাতেন। গৃহকৰ্মে তাৰ পৱিবাৱবৰ্গেৰ সহযোগিতা কৱতেন। অসুস্থ ব্যক্তিদেৱ দেখতে যেতেন। তিনি অতি নৃত্ব ছিলেন। ধনী-গৱীৰ, সম্ভাস্ত-অসম্ভাস্ত সবাৱ দাওয়াত গ্ৰহণ কৱতেন। তিনি ভালবাসতেন গৱীৰ মিসকীনকে প্ৰচুৰ। তাৰেৰ জানায়ায় হাজিৱ হতেন। পিড়ীত লোকদেৱ দেখতে যেতেন। কোন দৱিদ্ৰ ব্যক্তিকে দারিদ্ৰ্যেৰ জন্য ঘৃণা কৱতেন না। কোন রাজা বা শাসককে তাৰ রাজত্ব ও ষষ্ঠ-ঐশ্বৰ্যেৰ কাৱণে ভয় কৱতেন না। তিনি ঘোড়া, উট, গাধা ও খচৰেৰ উপৰ আৱোহণ কৱতেন। তিনি সব চাইতে বেশী সিঙ্গ হাসতেন। সৰ্বাপেক্ষা সুদৰ্শন ছিলেন। অথচ দুঃখ বিপদ অনবৱত তাৰ উপৰ আসতে থাকতো। সুগন্ধ ভাল বাসতেন। দুর্গন্ধ ঘৃণা কৱতেন। আল্লাহ পাক চাৱিক উৎকৰ্ষ ও সুন্দৰ কৰ্মেৰ অনুপম সন্নিবেশ ঘটিয়েছিলেন তাৰ মধ্যে। আল্লাহ তা'য়ালা তাকে এমন জ্ঞান দান কৱেছিলেন যা পূৰ্ববৰ্তী ও পৱিবৰ্তী অন্য কাউকে দান কৱা হয়নি। তিনি ছিলেন নিৱক্ষৰ। জানতেন না লেখা-পড়া। মানুষেৰ মধ্যে কেউ তাৰ শিক্ষক ছিলো না। আল্লাহৰ কাছ থেকে নিয়ে আসেন মহা গ্ৰন্থ আল কুৱান, যাৱ সম্পর্কে স্বয়ং আল্লাহ পাক বলেন, “বলো, যদি মানুষ ও জীৱন এই কুৱানেৰ অনুৱাপ রচনা কৱাৰ জন্য সমবেত হয় এবং তাৰা পৱিস্পৱেৰ সাহায্যকাৰী হয়, তবুও তাৱা কখনো এৱ অনুৱাপ রচনা কৱতে পাৱবে না”। (সুৱা ইসৱাঃ ৮৮) রাসূলুল্লাহ-ﷺ-এৰ নিৱক্ষৰ হওয়াটাই হলো মিথ্যা অপবাদকাৰীদেৱ সব অহেতুক প্ৰলাপেৰ অকাট্য, অপ্রতিৱোধ্য ও অখন্দনীয় উভৰ। যাতে একথা বলতে না পাৱে যে, তিনি স্বহস্তে লিখেছেন অথবা অন্যেৰ কাছে শিখেছেন বা পূৰ্বেৰ কোন সূত্ৰ থেকে পাঠ কৱে সংগ্ৰহ কৱেছেন।